

[Henry Sørensen.]

medforfatter af afsnittet, nemlig fiskeriministeren — havde været angivet visse linjer. Jeg kunne have ønsket, at man ikke alene havde peget bagud på det, der er sket, og som vi er taknemlige for, men mere havde peget fremad, så meget mere som fiskeriministeren jo, hvis han har været medforfatter af afsnittet, hverken skulle være uvidende om problemerne eller — og nok så meget — om de muligheder, der ligger i dansk fiskeri, hvis vi alle samarbejder om det. Jeg er en smule skuffet, men jeg håber, at det kun er forbigående.

Jeg skal ikke her i dag prøve på, som hr. Johan Nielsen lettere kunne gøre på sit mere begrænsede område, at trække de enkelte problemer frem; det høje ting har efterhånden også haft så langt et møde, at det måske ville knibe med at følge med. Men der er ét problem, jeg synes jeg må trække frem, og det er problemet om devalueringen og den kompensation, som vi fra dansk fiskeri ville have. Det har skuffet os meget, at man ikke på dette område kunne tilgodese fiskeriet. Motiveringen var den, har jeg forstået, at fiskeriet jo kunne vinde — det er vistnok et godt udtryk her i tinget — på karrusellerne, hvad man satte til på gyngerne. Der var en stor misforståelse i dette, idet vi jo forenkledede vore krav om en kompensation til netop at gælde de direkte landinger på England, som ret let kunne gøres op i penge og i alt fald ret let kunne motiveres fuldstændig rimeligt og retfærdigt. Også dette fik vi nej til, og desværre har vi for ganske nylig, måske lidt løst henkastet, fået et nyt nej fra fiskeriets minister. Jeg vil hermed gerne anmode om, at vi igen tager denne sag op til behandling.

Jeg skal som sagt ikke komme ind på detaljer; men jeg kan ikke lade være med ved denne lejlighed og netop i den situation, der er opstået omkring Grønland i de sidste dage, at pege på de problemer, som vi endnu kun har læst os til. Jeg har for nylig, for kun 2 timer siden, haft forbindelse med en fisker, der lige er kommet hjem deroppefra og har aflagt en rapport, som går ud på, at han kan bekræfte den artikel, der stod i Politiken. Vi er nok nogle stykker, der på forhånd har anet denne udvikling på visse områder. På den anden side har det ikke tilkommet os fra fiskeriets side at pege så

meget på de detaljer og den mangel på forståelse, der kunne være i det; man håbede på, at man kunne se de muligheder, der ligger på Grønland; jeg vil gerne her over for det høje ting sige, at vi betragter Grønland som „verdens største køleskib“. Der ligger uanede muligheder for det danske fiskerierhverv i bred forstand; det gælder ikke alene fiskerne selv, men også alle erhvervsudøvere på land.

Jeg er ked af at skulle sige, at den situation, der er opstået i de senere dage, og som nogle af os har kendt før, bringer mig til at stille det spørgsmål til regeringen og til det høje ting: er Grønland dansk i den forstand, som både den danske borger i al almindelighed og skatteborgeren i særdeleshed forstår det, eller går vor forbindelse til Grønland kun igennem den ledning, der pumper økonomiske midler til Grønland? Jeg vil ikke misforstås af det høje ting; der ligger ikke noget i det sidste om, at det er forkert at hjælpe Grønland. Men der ligger det i det, at jeg tror, det bliver nødvendigt i den kommende tid at tage spørgsmålet Grønland op til drøftelse i det høje ting, i særdeleshed hvis vi skal udnytte de voldsomme ressourcer, der er. Det kan danske fiskere bidrage til, og dermed bidrager de også til at højne det sociale stade for den grønlandske fisker.

Svend Haugaard: Det kunne være fristende at optage en debat på grundlag af de indlæg, der kom fra hr. Per Federspiel og hr. Erik Kragh. Der var bemærkninger deri, som jeg i hvert ikke uden videre kunne acceptere; men det er nok rimeligt at lade det vente til en forhåbentlig snart kommende udenrigspolitisk debat.

Derimod vil jeg gerne komme med et par bemærkninger i anledning af beslutningen om de politiske kartotekers afskaffelse — en beslutning, som jeg betragter som meget afgørende og meget glædelig. Den politiske registrering har været en sort plet på vort demokrati. Nu er der mulighed for, at den kan vaskes af, og det betragter jeg som noget vældig godt. Jeg vil gerne anerkende den indsats, der her er gjort. Jeg er klar over, der er nogle, der har været betænkelige, nogle endda måske meget betænkelige — ellers havde det vel ikke holdt så længe. Der er måske især grund til at anerkende,